Під осінним небом в куряві й тумані,
Наче чорні птахи в буйній вітровій гамі
Через тихі села і поля й левади
Голосячи глухо йдуть людей громади.

Одін з них нехотячи з куряви й болота,
Дикі мов голод виснажені, грязота,
~~[illegible]~~
Кожний потягне в землю зір понурий
Хто це? — шепчуть люди. — Рідні Маруси.

Ті, що в чаській Кирові поламали руки,
Що з сміхом стрічали зневажливі муки
І все те робили з волі власної злидні;
Та за те похвалу приймали аж з Відні —